Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 18de Juli 1875.

(Fra «Deseret News».)

Jeg vil oplæse nogle faa Vers i det 29de Kapitel af Esajas, og begynde med det 18de Vers. [Taleren læste det 18de Vers og til Enden af Kapitlet.]

Det, hvorpaa jeg ved nærværende Lejlighed særlig ønsker at henlede Eders Opmærksomhed, findes i det første Vers, jeg oplæste — „Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord."

De Sidste-Dages Hellige ere et særegent Folk iblandt Jordens Beboere i nærværende Tidsalder, særegent i mange Ting, særegent i religiøse Begreber og Anskuelser. Vi bekjende at tro denne Bog, den jødiske Optegnelse, kaldet Biblen. Vi ere ikke særegne med Hensyn til dette Punkt i vor Tro; men foruden Biblen tro vi paa en anden Bog, kaldet Mormons Bog, hvilken vi tro at være ligesaa hellig som Biblen. Nogle ville maaske kalde Mormons Bog en Bibel, og i en Betydning af Ordet kan den ogsaa kaldes saaledes, thi den er en Samling af hellige Bøger, ligesom den jødiske Optegnelse er. Forskjellen mellem de to Optegnelser bestaar kun i Historien og nogle af de profetiske Skrifter. Biblen bevidner at være en Beretning om det Folk, som levede paa det østlige Kontinent, medens Mormons Bog paastaar at være en Beretning om det Folk, som levede i Oldtidens Amerika. Vi have benævnt den jødiske Optegnelse Biblen, fordi det er en Samling af Bøger, der siges at være skrevne af inspirerede Mænd. Jeg ser ingen Grund, hvorfor vi, som Sidste-Dages Hellige, ikke ligeledes skulde kalde Mormons Bog en Bibel, da den er skreven af Profeter og Aabenbarere. Maaske desuagtet, at Verden, eller de, som ere ukjendte med de Vidnesbyrd, der forefindes vedrørende disse to Bøger, ville gjøre

Indvendinger og sige, at vi ikke have Ret til at kalde Mormons Bog en Bibel, medmindre vi kunne fremføre ligesaa stærke Beviser for dens Guddommelighed, som der forefindes vedrørende den jødiske Optegnelse. Men sæt, at vi ere i Besiddelse af lignende Vidnesbyrd om denne Bog angaaende Oldtidens Amerika, som I have vedrørende Bibelen, Beretningen om Folkene i Palæstina; sæt, at vi ere istand til at fremføre ligesaa mange Kjendsgjerninger og fuldgyldige Vidnesbyrd for Mormons Bogs Guddommelighed, som I kunne med Hensyn til Bibelen, hvorfor skulde vi da ikke regne den med til de hellige Bøger og kalde den en Bibel, ligesaavel som at kalde den jødiske Optegnelse saaledes. Jeg vil i Eftermiddag, med Guds Aands Bistand, bestræbe mig for at fremlægge for Eder, Sidste-Dages Hellige, og for de Fremmede, som muligvis kunde være tilstede, nogle af de Vidnesbyrd, vi have om den Bogs Guddommelighed, vi agte saa højt — Mormons Bog. —

For det Første vil jeg give Eder en kort Beretning om Maaden, hvorpaa Mormons Bog blev funden. I Aaret 1827 blev en ung Mand ved Navn Josef Smith, Søn af en Landmand, besøgt af en hellig Engel, hvilket ligeledes var sket nogle Aar før den Tid. Men ved denne Lejlighed, om Efteraaret i 1827, tillodes det ham at tage de Plader i Besiddelse, hvorfra Mormons Bog oversattes — Engelen overlod dem til ham, og tillod ham at borttage dem fra deres Skjulested, hvilket Engelen havde vist ham. Med denne Bog, kaldet Mormons Bog, fulgte et meget besynderligt Instrument, et saadant, som vistnok intet Menneske har set i mange Generationer; det kaldtes af Guds Engel „Urim og Thummin“. Vi vide, at et saadant Instrument i fordums Tid existerede blandt Fæderne og iblandt Israeliterne i Ørkenen, og at det anvendtes til at adspørge Herren; og saa helligt var dette Instrument i Mose Tid, at Aaron, Ypperstepræsten for hele Israels Hus, blev befalet at sætte det indeni sin Brystplade, saa at naar han dømte Israels Stammer, skulde han ikke dømme efter sin egen Visdom, men han skulde ved Hjælp af dette Instrument adspørge Herren, og hvilkensomhelst Afgjørelse Herren kundgjorde igjennem Urim og Thummim, skulde hele Israel rette sig efter. Det samme Instrument brugtes mange hundrede Aar efter Aarons Tid af Israels Profeter. Ved Hjælp af et Instrument af denne Art adspurgte David Herren angaaende hans Fjender, som forfulgte ham fra By til By, om de vilde komme til den By, hvori han traf at være, eller om Byens Indbyggere vilde udlevere ham til dem, og ved Hjælp heraf blev han fra Tid til anden udfriet af sine Fjenders Hænder. Men det synes, at Urim og Thummim, før Kristi Komme, vare borttagne fra Israels Børn af en eller anden Grund sandsynligvis formedelst Ugudelighed, og en af de gamle Profeter før Kristo udtalte den Profeti, at de skulde være mange Dage uden Præst, uden Livkjortel, uden Urim og Thummim og uden mange andre Ting, hvormed Gud velsignede dem i deres Retfærdigheds Dage, men at Gud i de sidste Dage atter vilde gjengive sine Velsignelser til Israel tilligemed Raadsherrer og Dommere ligesom i Begyndelsen. Tilligemed de Plader, Profeten Josef Smith erholdt ved Englens Anvisning, fik han ligeledes Urim og Thummim, og ved deres Hjælp afskrev han nogle faa af de Skrifttegn, der fandtes paa Pladerne, og oversatte dem. Han var selv ingen lærd Mand, men en ulærd Bondesøn, og var neppe i Besiddelse af de første almindelige Skolekundskaber. Han kunde læse og skrive

lidt, og det var omtrent hele Beløbet af hans Kundskaber. Efter at have kopieret nogle faa af Skrifttegnene og oversat dem, overgav han dem i Martin Harris's Hænder, en Mand, med hvem han var bekjendt, og som boede ikke langt fra hans Nabolag; Martin Harris bragte Skrifttegnene og Oversættelsen deraf til Staden New York, for at vise dem til de Lærde, og om muligt faa nogen Oplysning om deres Mening. Dette var i Aaret 1827. Martin Harris var dengang en middelaldrende Mand, omtrent 46 Aar gammel. Efter at være ankommen til New York, besøgte han den lærde Dr. Mitchel, Professor i Sprog, og fik af ham nogle Oplysninger om det Manuskript, han var i Besiddelse af, samt blev anbefalet at besøge Mr. Anthon, Professor i gamle og nye Sprog, sandsynligvis en af de lærdeste Mænd i de gamle Sprog, der nogensinde har levet i den amerikanske Nation. Mr. Harris besøgte Mr. Anthon og viste ham Skrifttegnene. Professoren undersøgte dem og Oversættelsen og gav ham, efter Martin Harris' eget Vidnesbyrd fra denne Forhøjning, et Bevis for, at Oversættelsen var rigtig, saavidt som han forstod Skrifttegnene; men han ønskede længere Tid og begjærede, at de originale Plader skulde bringes ham. Mr. Harris fortalte ham da, hvorledes Mr. Smith kom i Besiddelse af Pladerne, at han ikke havde fundet dem ved et Tilfælde, men at Guds Engel havde aabenbaret deres Gjemmested for ham. Dette var, efterat Mr. Harris havde faaet Beviset af Professor Anthon, og kort førend han tog Afsked med den lærde Herre. Da denne var bleven underrettet om, hvorledes Mr. Smith kom i Besiddelse af Pladerne, at endel af dem var beseglet, og at Herren havde givet en streng Befaling om, at de ikke maatte fremvises for Offentligheden, men kun for visse Vidner, bad han Martin Harris om at se Beviset igjen; Mr Harris gav ham det tilbage, hvorpaa han rev det istykker, idet han sagde, at der var ingen saadanne Ting som Engle eller Meddelelser fra Herren i vor Tid; og som Svar paa Mr. Harris' Fortælling om, at endel af Pladerne vare beseglede, bemærkede han meget sarkastisk, at han ikke kunde læse en beseglet Bog. Mr. Harris forlod ham og rejste tilbage, omtrent 250 Mil eller mere, til Egnen, hvor Pladerne bleve fundne, og fortalte Mr. Smith, hvad Held han havde havt hos de Lærde, hvorefter Herren gav en speciel Befaling til Josef Smith, at han, ulærd som han var, skulde oversætte Optegnelsen ved Hjælp af Urim og Thummim. Josef Smith begyndte da at oversætte. Martin Harris, der fungerede som hans Skriver, nedskrev efter hans Diktat 116 Sider af den første Oversættelse, der udførtes af Profeten. Arbejdet fortsattes fra Tid til anden, indtil endelig hele den ubeseglede Del af Mormons Bog var oversat. I Mellemtiden begave fire Mænd, Martin Harris, Josef Smith (Bogens Oversætter), Oliver Cowdery og David Whitmer, sig i Aaret 1829 til en lille Lund ikke ret langt fra den gamle Whitmers Hus, hvor denne Kirke først organiseredes. De trak sig tilbage til denne Lund i den særlige Hensigt at paakalde Herrens Navn. De nedknælede alle og begyndte at bede, En for En, og medens de vare saaledes beskæftigede, saa de en Engel af et meget klart og skinnende Udseende nedstige fra Himlen; og han kom og stod i deres Midte, tog Pladerne og vendte Blad for Blad af den ubeseglede Del, og viste de fire Mænd Indgraveringerne paa dem; til samme Tid hørte de en Stemme fra Himlen, der sagde til dem, at Pladerne vare blevne rigtig oversatte, og bød dem bære Vidnesbyrd herom til alle Slægter,

Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem Oversættelsen skulde blive sendt. I Overensstemmelse med denne Befaling have Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris vedføjet deres Vidnesbyrd efter Titelbladet i Mormons Bog, bevidnet Engelens Tilsyneladelse, understrevet deres Navne og bekræftet Oversættelsens Rigtighed, og baaret Vidnesbyrd om at have seet Pladerne og Indgraveringerne paa dem og hørt Herrens Stemme, der raabte til dem fra Himlen.

Lad mig nu sige nogle faa Ord angaaende Beskaffenheden af dette Vidnesbyrd. Dette Vidnesbyrd afgaves, førend denne Bog blev udgivet og altsaa før Organisationen af de Sidste-Dages Helliges Kirke. I ville saaledes bemærke, at dette Værk, dette vidunderlige Værk, ikke fremstilledes for Jordens Beboere med Opfordring til at tro derpaa, inden Gud havde begunstiget dem med fire Mænd, som kunde bære Vidnesbyrd om, hvad deres Øjne havde seet, hvad deres Øren havde hørt, og hvad deres Hænder havde følt; der kunde følgelig ikke være Tale om Muligheden af, ialtfald for disse 4 Mænds Vedkommende, at de selv kunde være bedragne. Det var umuligt, at fire Mænd kunde være sammen og alle blive bedragne i at se en Engel nedstige fra Himlen og med Hensyn til hans Ansigt Klarhed og hans Skikkelses Herlighed, høre hans Stemme, og se ham lægge Hænderne paa en af dem, nemlig David Whitmer, idet han sagde disse Ord — „Velsignet være Herren, og de som holde hans Bud." Efterat de havde seet Englen, Pladerne og Indgraveringerne paa dem, og hørt Herrens Røst af Himlen, maa ethvert Menneske tilstaa, at der ikke var nogen Mulighed for, at nogen af disse Mænd kunde være bedragne med Hensyn til denne Sag; med andre Ord, dersom det blev paastaaet, at, i Tilfældet med dem, var dette kun en Hjerneforblindelse, og at de vare bedragne, saa kunde det med samme Rimelighed paastaas om Enhver, der i de forskjellige Tidsaldre har erklæret at have seet Engle, at de ogsaa have været bedragne; og dette kunde ligeledes anvendes paa Profeterne, Patriarkerne, Apostlene og Andre, som levede i fordums Tid, og paastode at de havde seet Engle, ligesaa vel som paa Oliver Cowdery, Martin Harris og David Whitmer. „Nej," siger Indvenderen, „hine, som i fordums Dage bare Vidnesbyrd om at have seet Engle, vare ikke bedragne, men de, som nu komme og bevidne, at saadant er skeet i vore Dage, maa være bedragne." Lad mig nu spørge, om der er noget fornuftigt i et saadant Raisonnement som dette? Dersom disse, som i Nutiden bevidne at have seet Engle, ere bedragne, saa maa alle, som i fordums Tid bare Vidnesbyrd om lignende Ting, have været bedragne af samme Grunde. Og da, dersom disse Mænd, hvis Vidnesbyrd ere vedføjede Mormons Bog, ikke vare bedragne, maa det indrømmes, at enten vare de Bedragere af den frækkeste Art, eller ogsaa at Mormons Bog er en guddommelig Optegnelse sendt fra Himlen; man maa enten anerkjende det Ene eller det Andet, der er ingen Middelvej. Dersom de ikke vare bedragne — hvilket de umuligt kunde være ifølge Vidnesbyrdets Beskaffenhed — da er der kun to Alternativer — enten vare de Bedragere, eller Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring fra Himlen. Lad os nu spørge, hvad Grund der er til at antage, at de have været Bedragere? 46 Aar er henrundne, siden Englen viste sig og foreviste disse Individer Pladerne. Har der tildraget sig noget siden den Tid, som kunde give os Grund til at formode, at de vare Bedragere? For Exempel, har nogen af disse Vidner, eller Oversætteren

af Indgraveringerne paa Pladerne nogensinde, under nogensomhelst Omstændigheder, fornægtet deres Vidnesbyrd? Nej. Vi have nogle Beretninger i Biblen om flere Guds Mænd, nogle af de største Mænd, der levede i fordums Dage, der have fornægtet guddommelige Ting. Vi læse om, at Petrus svor og forbandte sig paa, at han ikke kjendte Jesus, og han var dog en af de ypperste af hans Apostle. Hans Vidnesbyrd var sandt med Hensyn til at have seet og været bekjendt med Jesus, og i Henseende til Jesu Guddommelighed. Hvorfor? Fordi Gud havde aabenbaret det til ham, og dog fornægtede han det. „Salig er du, Simon Jonas Søn," sagde han, idet han talede til Peter, „thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlen." Petrus vidste, ligesaavel som han vidste, at han havde et Legeme, at Jesus var Guds Søn, thi det var bleven aabenbaret ham fra Himlen; skjøndt han senere af Frygt svor og forbandte sig og benægtede det i Ypperstepræstens Nærværelse, saa var dog desuagtet hans tidligere Vidnesbyrd sandt.

Har nu disse tre Mænd, eller har Oversætteren af Mormons Bog nogensinde fornægtet Sandheden, saaledes som Petrus gjorde? Har de nogensinde paa nogensomhelst Maade fornægtet Mormons Bogs Gnddommelighed? Aldrig, nej, aldrig. Hvilke Omstændigheder de end befandt sig i, hvormeget de end spottedes og haanedes, hvormeget de end led under deres Fjenders Forfølgelser, var deres Vidnesbyrd dog bestandig det samme — „Vi saa Guds Engel, vi stuede ham i hans Herlighed, vi saa Pladerne i hans Hænder, og vi vide, at Mormons Bog er sand. Josef Smith vedblev at bære dette Vidnesbyrd indtil sin Dødsdag; han beseglede sit Vidnesbyrd som en Martyr i denne Kirke, idet han blev skudt af sine Fjender, der vare sværtede og forklædte for at undgaa at blive kjendte. Oliver Cowdery efterlevede ikke sin Tro, som han burde have gjort, og blev afskaaren fra Kirken i Josefs Levetid. Vedblev han at holde fast ved sit Vidnesbyrd? Ja, han gjorde. Han afveg aldrig derfra i mindste Grad; og efterat have staaet udenfor Kirken i flere Aar, vendte han tilbage til Council Bluffs, hvor der var en Gren af Kirken, og anerkjendte sine Synder ved en Konference, og bad ydmygt Menigheden om at tilgive ham, idet han bar sit Vidnesbyrd om de hellige Ting, der findes optegnede i Mormons Bog — at han saa Englen og Pladerne, alt nøje overensstemmende med det Vidnesbyrd, hvortil han havde vedføjet sit Navn. Han blev ved Gjendaab atter gjort til Medlem af Kirken og forlod kort efter dette Liv.

Martin Harris fulgte ikke sit Folk ind i Missouri, ejheller fulgte han med dem til Illinois, men vi have ofte hørt om ham, og naar dette er sket, have vi altid hørt ham, saavel offentlig som privat, fortælle om det store Syn, Gud viste ham om Mormons Bogs Guddommelighed. For nogle faa Aar siden kom han op til dette Territorium, en gammel Mand mellem 80 og 90 Aar, og talte fra denne Forhøjning i Folkets Paahør. Han bosatte sig derpaa i Cache County, i den nordlige Del af Territoriet, og vedblev at bo der indtil sidste Lørdag, da han forlod dette Liv i sit 93de Aar, en meget høj Alder. Vedblev han at bære dette Vidnesbyrd hele dette Tidsrum — over 46 Aar af hans Liv? Afveg han nogensinde i dette lange Tidsrum i mindste Grad fra sit Vidnesbyrd? Nej, aldeles ikke. Han havde mange Daarskaber og Ufuldkommenheder, ligesom alle andre Mennesker, ligesom de gamle Apostle, ligesom Elias Profeten, men

desuagtet vedblev han lige til det Sidste at bære Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Intet syntes at glæde ham saameget som at fortælle om Englen og Pladerne, han havde seet. Kun en kort Tid før hans Død gik en af vore Biskopper ind for at se den gamle Mand; hans Puls var da øjensynlig meget svag og nær ved at standse, men Synet af Biskoppen syntes at oplive ham, og han sagde til ham — „jeg gaar." Biskoppen fortalte ham flere Ting, som han antog vilde interessere ham, blandt Andet at Mormons Bog var bleven oversat paa Spansk til Fordel for mange af Israels Efterkommere i dette Land, der tale det spanske Sprog, i Mexiko og Central Amerika. Denne Efterretning syntes at oplive den gamle Mand, og han begyndte at tale om Mormons Bog; ny Kraft syntes at meddele sig til ham, og han fortsatte denne Samtale omtrent to Timer, og i denne hans sidste Tale bar han Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, og glædede sig ved at tænke paa, at det vilde udgaa i et andet Sprog, saa at de, der talte dette Sprog, kunde blive gjorte bekjendt med Guds vidunderlige Gjerninger.

Jeg vil her anføre, at Martin Harris blev gjendøbt, da han for faa Aar siden kom til dette Territorium, ligesom ethvert Medlem af Kirken, der ankommer hertil fra fjerne Egne. Det synes at være en Slags staaende Ordinance for alle Sidste-Dages Hellige, som emigrere hertil, ligefra det første Præsidentskab og nedad; Alle gjendøbes og begynde forfra ved at fornye deres Pagter. Der er Tusinder af de Sidste-Dages Hellige, der have været fremme i Døbefonten, og ere blevne døbte for deres døde Slægt og Venner. Martin Harris anholdt om denne Forrettighed, og blev døbt her i Salt Lake City for mange af hans Slægtninge, der vare døde. Jeg berører disse Ting, for at de Hellige kunne vide lidt om denne Mand, som nylig forlod os næsten hundrede Aar gammel. Gud begunstigede ham højlig. Han var iblandt de faa Begunstigede, der i Sommeren 1831 rejste fra Staten Ohio, og tilbagelagde omtrent 1000 Mil til den vestlige Del af Missouri, til Jackson County. Profeten rejste til samme Tid, og dette Land bestemtes som det, hvortil de Hellige skulde indsamles, og hvor endelig en stor Stad skulde grundlægges, kaldet Zions Stad eller Ny Jerusalem, og at de Hellige skulde nedsætte sig i hele den Del af Landet. Gud gav mange Befalinger i hine Dage angaaende, hvad man kan kalde, den forenede Orden; med andre Ord, angaaende Helligelsen af Kirkens Ejendomme. Disse Ting bleve givne ved Aabenbaring gjennem Profeten. Martin Harris var den første Mand, Herren kaldte ved Navn, til at hellige sit Gods og lægge det for Biskoppen af Jackson Countys Fødder i Overensstemmelse med den hellige Orden. Han gjorde det med Beredvillighed, thi han vidste, at dette Værk var sandt; han vidste, at Herrens Ord igjennem Josef Smith var ligesaa helligt som ethvert Ord, der nogensinde er bleven udsagt af nogen Profets Mund, siden Verdens Grundvold blev lagt. Han helligede sine Penge og sit Gods overensstemmende med Herrens Ord. Hvorfor? Som Aabenbaringen anfører, som et Exempel for den øvrige Kirke.

Som jeg allerede har berørt, er der endnu et Vidne tilbage, der saa Englen og Pladerne. Hvem er det? David Whitmer, en yngre Mand end Martin Harris, rimeligvis en 70 Aar gammel, jeg erindrer ikke hans Alder nøjagtig. Hvor bor han? I den vestlige Del af Missouri. Holder

han endnu fast ved Vidnesbyrdet? Ja, han gjør. Mange af denne Kirkes Ældste have fra Tid til anden besøgt ham paa deres Rejser til og fra de forskjellige Nationer, og de erklære alle det Samme — at Mr. David Whitmer stedse, paa den højtideligste Maade, bevidner, at han saa Englen, og at han saa Pladerne i hans Hænderne. Men han er ikke her hos os; han er ikke indsamlet med Guds Folk. Dette beviser ikke, at hans Vidnesbyrd ikke er sandt, paa ingen Maade.

Jeg vil nu fremføre nogle Forudsigelser eller Profetier angaaende disse tre Vidner. I den første Del af Mormons Bog have vi en Forudsigelse om, at der skulde være tre Vidner; den udtaltes næsten 600 Aar før Kristus af en Mand, en Guds Profet, der rejste fra Jerusalem til det amerikanske Fastland. Idet han taler om de sidste Dage, da denne Optegnelse skulde komme frem til Menneskeslægten, forudsiger han, at der skulde være Vidner, som med Vished skulde vide dens Sandhed. Jeg vil oplæse, hvad han siger — „Og det skal ske, at den Herre Gud skal bringe en Bogs Ord frem til Eder, og de skulle være deres Ord, som have slumret. Og se, Bogen skal være forseglet; og i Bogen skal der være en Aabenbaring fra Gud, fra Verdens Begyndelse til dens Ende. Og derfor, for de Tings Skyld, som ere forseglede, skulle de Ting, som ere forseglede, ikke udgives i Folkets Ondskabs og Vederstyggeligheds Dag; derfor skal Bogen blive holdt tilbage fra dem. Men Bogen skal gives til en Mand, og han skal udgive Bogens Ord, hvilke ere deres Ord, som have slumret i Støvet; og han skal give disse Ord til en Anden."

Denne Mand, her omtaltes, var Bogens Oversætter, Josef Smith, og Overgivelsen af Ordene til en Anden havde Hentydning til, hvad jeg allerede har anført — Udleveringen af nogle faa af Bogens Ord til Martin Harris. „Han skal give Ordene til en Anden; men de Ord, som ere forseglede, skal han ikke udgive, ejheller skal han overgive Bogen. Thi Bogen skal være forseglet ved Guds Kraft, og Aabenbaringen, som er forseglet, skal beholdes i Bogen indtil Herrens egen bestemte Tid, at den da maa komme frem; thi se, den aabenbarer alle Ting fra Verdens Begyndelse til dens Ende. Og den Dag kommer, da Bogens Ord, som vare forseglede, skulle blive læste ovenpaa Husene, og skulle blive læste ved Kristi Kraft; og Alting skal blive aabenbaret for Menneskenes Børn, som nogensinde har været iblandt Menneskenes Børn, og som nogensinde vil blive, saalænge Jorden staar. Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Manden, om hvem jeg har talet, da skal Bogen være skjult for Verdens Øjne, at Ingens Øjne skulle se den, uden tre Vidner skulle se den, ved Guds Kraft, tilligemed ham, til hvem Bogen skal blive given; og de skulle bevidne, at Bogen og de Ting, som ere i Bogen, ere Sandhed. Og der er ingen Anden, som skal skue i den, uden det skal være nogle Faa, efter Guds Villie, for at bære Vidnesbyrd om hans Ord for Menneskens Børn; thi den Herre Gud har sagt, at den Trofastes Ord skulle tale, som om det var fra de Døde. Og saaledes vil den Herre Gud lade Bogens Ord komme frem; og i saamange Vidners Mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit Ord; og Ve den, som forkaster Guds Ord."

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Til de Hellige i Skandinavien.

Jeg bringer Eder alle min Hilsen efter min Gjenkomst her til disse Lande. Det er nu 14 Aar, siden jeg sidst forlod Skandinavien for at vende tilbage til Bjergenes fredelige Hjem og der nyde de Helliges og min Families behagelige Selskab. Jeg kan vidne for Eder, I Hellige, for vore Venner og Verden i Almindelighed, at intet Sted paa Jorden er saa behageligt og velsignet som det, hvor Hellige bo. De have modtaget Fuldmagt fra Herren til at forvalte Embederne i hans Navn. De velsigne, hellige og indvie Grunden, hvorpaa de bygge deres private og offentlige Bygninger, saavel som den Jord, de beplante eller tilsaa. Naar Husene ere opførte, Markerne tilsaaede eller Haverne beplantede, da helliges og indvies det Alt til ham, som er Giveren af hver god og fuldkommen Gave. Naar Dagens Arbejde er fuldført, samles Familien for at opsende deres Takoffer til ham, som har bevaret dem gjennem Dagens Møje og Besvær, skjænket dem Helbred og styrket dem til at gjøre noget Godt for dem selv og Andre, og de opsende deres Bøn til Naadens Throne om at blive beskyttede gjennem den kommende Nat, medens de hvile, at de maa blive bevarede fra alt Ondt i deres Prøvetilstand paa Jorden, og at Herren iligemaade vil bevare deres Troesfæller, Slægtninge og Venner baade fjernt og nær. De bede for alle Oprigtige paa hele Jorden, paa det Guds Villie snart maa ske paa Jorden, som den sker i Himlen, idet Menneskene adlyde Evangeliets Love og ham, som skabte dem. Ligeledes samles de om Morgenen og frembære deres Taksigelse, og Fred hviler over deres Boliger, Byer og Stæder. Om Søndagen hvile de fra deres Arbejde, undervise deres Børn i det Gode og advare dem for det Onde, — møde til Forsamling med Pris og Lovsang til Herren, deres Gud, og velsigne Brødet og Kalken, som uddeles til alle Troende, der vandre værdigen, som en Paamindelse om det store Offer, der paa Golgatha ofredes for vor Forløsning, og for at vidne for Gud, vor Fader, at de ihukomme hans Søn, den Herre Jesus, at de ere villige til at bekjende hans Navn for Verden, og at de ville holde hans Bud, paa det de maa kunne vedblive at have hans Aand iblandt dem. Kjære Sødskende! jeg er i Lighed med mange af vore Brødre udgangen fra dette herlige Sted, for at yde min ringe Hjælp til at fremrulle Herrens Værk i disse Lande, og jeg føler mig tilskyndet til at sige til Eder: Kjære Sødskende, værer nidkjære i at holde Guds Bud, flittige til at udbrede Evangeliets Sandheder til alle vore Medmennesker, strider ikke med Nogen om noget Lærdomspunkt, thi kun Fredens Aand kan overbevise om Sandheden. Lytter til Herrens Tjeneres Raad, som ere satte til at lede Eder, ophold dem i Eders Bønner, ærer dem i deres Kald, ikke efter Verdens Vis ved et udvortes Skin, men i Hjertets Ydmyghed; hjælp dem med at gjøre alt det Gode, I formaa,

medens den kostbare Lejlighed gives Eder, medens Herren skjænker disse Nationer Fred og Overflødighed, thi efter Eders Vidnesbyrd kommer et andet, der ikke vil tale saa mildt og kjærligt. Beder alvorligen til Herren, at I maa bringe Sjæle til ham, medens Ro og Velsignelse hvile over Landet. Jeg føler til at sige til Eder, kjære Brødre og Søstre, at om I ville gjøre dette, da skal Eders Arbejde krones med mange Frugter, endog til Eders egen Forundring; Herrens Velsignelse vil hvile paa Eder og Eders Familier, I ville blive helbredede, naar I ere syge, Vejen vil blive aabnet for Eder til at gaa hjem, og mange af Eders Venner ville annamme Evangeliet.

Brødre fra Zion! Vi bleve helligede og indviede til Herrens Tjeneste under Apostelselskabets Hænder, Guds højeste Præstedømme paa Jorden, og blive betragtede som Jordens Salt til den Del af Herrrns Vingaard, vi ere kaldede til at arbejde i, og derfor er det nødvendigt, at vi leve i Ydmyghed og Renhed for Herren, og fly endog Skinnet af Alt, som er Ondt, og give vor Lærdom Vægt ved et godt Exempel. Jeg føler min Ufuldkommenhed til at beklæde det høje Embede, hvortil jeg er kaldet, nemlig at præsidere over den skandinaviske Mission, men med Fortrøstning til Herren og understøttet af Eders og de Helliges Tro, Bønner og flittige Medvirken vil jeg søge at udføre mit Kalds Pligter og leve, som jeg lærer, saa Guds Værk maa nyde Fremgang og Guds Navn vorde forherliget endog ved saa svage Redskaber, som vi ere. Min agtede Forgænger, Præsident Flygare, har bestyret denne Mission med meget Held, Herrens Velsignelse har hvilet over ham og alle hans Bestræbelser, og han vender nu tilbage til sit Hjem med Herrens Velsignelser, hans Brødres Tilfredshed og de Helliges Kjærlighed som Løn for hans Arbejde, og efterlader Missionen i en god og sund Tilstand. Gid Guds Velsignelser fremdeles maa ledsage ham.

Maa Herrens Kraft og Velsignelse hvile over Eder, kjære Brødre, og alle de Hellige i disse Lande.

Eders ydmyge Medtjener og Broder i den evige Pagt

O. N. Liljenqvist.

Notits. Alle Forretningsbreve dette Kontor vedkommende bedes adresserede til Hr. O. N. Liljenqvist.

Emigranternes Afrejse.

Den 22de Juni oprandt skjøn og klar, som det sædvanligvis er Tilfældet ved lignende Lejligheder, og ved nærværende syntes Himlen ret at tilsmile dem, som stode i Begreb med at gaa til det fjerne Vest. Ud paa Eftermiddagen begyndte Emigranterne at samle sig paa Gammelholm under de forskjellige Konference-Præsidenters Ledelse, og lidt over Kl. 4 var man færdig med Indskibningen af Emigranterne og deres Tøj, hvilket gik særdeles heldig for sig. Alt skete med fuldstændig Ro og Orden. Udtrykket i Alles Ansigter vidnede umiskjendeligen om den indre Fred, som boede i deres Hjerter, og om det Haab, som besjælede dem. Den Aand, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og om Guds Værk paa Jorden og i

Himmelen, som skjænker Ro og Tilfredshed, hvilede over dem, og de vendte med Glæde deres Ansigter mod Guds Folks Forsamlingssted i de sidste Dage, for der at forene sig med Guds Folk, for at høre Profeters og Apostles Røst, for at modtage Velsignelser og Beseglinger for det evige Liv, for at deres Børn kunde forene sig med de Helliges i Zion, for at hjælpe til at opbygge Guds Rige paa Jorden og berede sig for Menneskens Søns Tilkommelse. En Besynderlighed er det, at disse Ting, som de gamle Profeter forudsaa og omtalte, i denne Tid foregaa for Menneskeslægtens Øjne, uden at de kunne indse deres Betydning og fatte de skjæbnesvagre Tider, som forestaa, hvilke den hellige Skrift bærer Vidnesbyrd om, at disse Ting skulde være et Tegn paa, og som skulde paafølge Indsamlingen.

Omtrent Kl. 5¼ forlod Skibet „Otto" Havnen, med 405 Hellige ombord, under Ledelse af fhv. Præs. N. C. Flygare, ledsaget af følgende hjemvendende Missionærer: Ælsterne K. Petersen, John Andersen, C. J. Gustafsson, A. N. Andersen, S. C. Hansen, R. N. Jeppesen samt Joh. A. Bruun fra Kontoret. En temmelig betydelig Menneskemængde havde forsamlet sig paa Kajen, dels af Nysgjerrighed, dels for at byde Slægtninge og Venner Farvel. Da Skibet satte sig i Bevægelse og sagte gled henad Vandets spejlglatte Flade, vexledes Afskedshilsener mellem de tætte Klynger paa Dækket og i Land, og endnu paa lang Afstand tilvistede Lommetørklæderne et sidste Farvel. Maa Herren velsigne og bevare de bortdragende Hellige og skjænke dem en lykkelig og behagelig Rejse, og maa de vedblive at være ydmyge og leve efter den Lærdom, de have annammet, paa det Frafaldets og Apostasiens Aand ikke maa faa Magt over nogen af dem, saaledes som har været Tilfældet med Nogle, som tidligere have udvandret, der have forglemt, at et retfærdigt og helligt Levnet er en nødvendig Betingelse, for at Guds Aand og Vidnesbyrdet om ham og hans Værk kan vedblive at bo hos dem. Præs. Flygare og de øvrige Brødre fra Zion have gjort et godt Arbejde i deres forskjellige Virkekredse, saavelsom Forstanderne og Lærerne, og de gaa hjem med Herrens og de Helliges Velsignelse paa deres Hoveder, hvilke vi ønske maa ledsage dem i Tid og Evighed.

— Vi have nylig erholdt Efterretning om Emigranternes Ankomst til Hull, hvilken indtraf den 25de Juni om Formiddagen. Paa Grund af særdeles heldigt Vejr har der kun været meget lidt Søsyge iblandt dem. Alt vel.

Brigham Young om Tiende.

Dersom Folk tager en saadan Retning, at de bringe Himlens Velsignelser over sig, da ville de tiltage i enhver Ting. Dersom de vægre sig ved at vise Lydighed imod det hellige Præstedømme, ville de gaa tilbage og fortabe sig i Vantro og Apostasi; deres Udsigter og Følelser ville forringes; Frugttræerne ville begynde at vægre sig ved at bære Frugt; Hjordene ville ophøre at formere sig, og Agrene ville vægre sig ved at fremføre deres Sæd. Jeg vil her just give en lille Beretning om det Land, hvorfra Pladerne toges, fra hvilke Mormons Bog blev oversat. (Jeg har hjulpet til at høste Hvede der, dengang høstedes der en 50 Bushels pr. Akre eller fra 25 og til 60.) Fra for 30 Aar siden have de ikke rejst 20 Bushels (Bushel = 2 Sk℔) pr. Akre (en Akre Land = 6 Sk℔), fra for 20

Aar siden ikke 15 Bushels pr. Akre og nu voxer i dette Land, der engang ikke blev overgaaet af nogen Plet paa Jordkloden med Hensyn til Hvede og Frugt, ikke et Æble uden en Orm i Midten. Det har været saaledes i de sidste 20 til 30 Aar. Deres Æbler duer til Intet. Send dem til England, som de gjorde for 40 eller 50 Aar siden, og de vilde neppe være sælgelige, de vilde ikke naa nogen Pris i Sammenligning med god Frugt. De høste nu 5 til 10 Bushels pr. Akre. Deres Ferskener ere borte, deres Æbler ere borte, deres Blommer og Pærer ere borte, og dette Land vil øjensynlig meget snart, dersom Regjeringen og Folket ikke indtager et andet Standpunkt overfor det Evangelium, som Herren har aabenbaret i de sidste Dage, blive ensomt, øde og forladt. Dette er det Land, hvori jeg blev opdraget, og jeg ved saa god Besked om dets Produkter som nogen nulevende Mand. Maaske at jeg ser paa Tiende anderledes end Andre og betragter Tiendeloven forskjelligt fra den Maade, hvorpaa Andre opfatte Meningen af Ordene vedrørende den Tiende, som Herren forlanger i de sidste Dage. Jeg vil just samle det og sige Eder, hvad min Mening er desangaaende. Her er en Skildring — en Mand, som Gud har skabt, organiseret, formet og dannet — enhver Del og Partikel af mit System fra min Hovedisse til mine Fødders Saaler er bleven frembragt af min Fader i Himlen, og han udfordrer en Tiendedel af min Hjerne, Hjerte, Nerver, Muskler, Sener, Kjød og Ben og af mit hele System til Opførelsen af Templer, til Præsteembedet, til at opholde Missionærer og Missionærers Familier, til at føde den Fattige, Halte og Blinde, til at samle dem hjem fra Nationerne og drage Omsorg for dem, efterat de ere samlede. Han har sagt: „Min Søn, hengiv en Tiendedel af dig selv til det gode og nyttige Arbejde at drage Omsorg for dine Medmennesker, prædike Evangeliet, bringe Mennesker ind i Riget, læg Planer til at sørge for dem, der ikke kunne sørge for sig selv, vejled deres Arbejde, der ere istand til at arbejde, og en Tiendedel vil, naar det anvendes rigtigt, omhyggeligt og retfærdigt, være fuldstændig tilstrækkeligt til Forfremmelsen af mit Rige paa Jorden."

Hvad Velstand jeg er i Besiddelse af, har jeg erholdt, siden jeg er indkommet i denne Kirke. Hvad jeg ejede, dengang jeg blev indlemmet i Kirken, bortgav jeg til mine Venner. Jeg havde ingen Familie undtagen to Børn. Jeg kan neppe sige det engang, thi da jeg indkom i Kirken, havde jeg en Hustru, men faa Maaneder efter, at jeg var bleven døbt, mistede jeg hende, og hun efterlod mig to smaa Piger. Jeg bortgav, hvad jeg ejede, og gik ud for at prædike Evangeliet. Jeg var nødt til at gjøre det, thi jeg følte, som om Benene indeni mig vilde fortæres, dersom jeg ikke gjorde det, følgelig anvendte jeg min Tid til at prædike. Jeg rejste, arbejdede, stræbte og prædikede uafbrudt. Min egen Broder Josef og jeg vare sammen en god Del af Tiden, indtil vi gik til Kirtland for at se Profeten, og flyttede dertil det paafølgende Aar. Dette er den Maade, hvorpaa jeg begyndte, og da jeg samledes med de Hellige, var jeg omtrent saa fattig som nogen Mand, der nogensinde indsamledes til et Samlingssted. Den samme Sommer kaldte Broder Josef de Ældste tilsammen og gav dem Herrens Ord, at de aldrig maatte gjøre en Dags Arbejde for al opbygge en hedensk By. Jeg har fra den Tid og til nu ikke gjort en Dags Arbejde eller en Times Arbejde paa Opbyggelsen af en hedensk Stad, men jeg har vedvarende arbejdet paa at opbygge

Zions Stæder; Gud har velsignet mig med Midler og velsignet mig med en Familie. Jeg gav en Beretning igaar, som jeg kan gjøre igjen med al Nøjagtighed — at der efter min Beregning vilde udfordres mere, end jeg nu er i Besiddelse af, til at betale det Beløb, hvortil min samlede Tiende vilde beløbe sig, uagtet jeg rimeligvis ejer ligesaameget som nogen Mand i Kirken. Herren har velsignet mig, han har altid gjort dette; ligefra den Tid, jeg begyndte at opbygge Zion, er jeg bleven rigelig velsignet. Jeg kunde fortælle om saa vidunderlige Tilfælde af Herrens Styrelse med mig, at mine Brødre og Søstre vilde sige i deres Hjerter: „Jeg kan neppe skjænke dette Tiltro.“ Men mit Hjerte har altid været opfyldt af Tanken om at gjøre Herrens Villie, at opbygge hans Rige her paa Jorden, at opretholde Zion og dets Love og frelse Menneskene; og jeg kan ærligt og oprigtigt sige, at i alt mit Arbejde kom den Tanke aldrig paa mit Sind, hvad min Belønning vilde blive, om min Belønning vilde blive stor eller lille, eller jeg nogensinde vilde faa nogen Krone, om nogen stor eller lille Besiddeise eller nogen Besiddelse i det Hele taget vilde blive mig tildel. Jeg ved ikke, om jeg vil have Hustru og Børn i Opstandelsen. Jeg har aldrtg tænkt paa eller overvejet dette, ejheller hovedsagelig bekymret mig derom. Alt, hvad jeg har havt i mit Sind, har været, at det var min Pligt at gjøre Guds Villie og arbejde for at oprette hans Rige paa Jorden. Jeg elsker, tjener eller frygter ikke Herren for den Sags Skyld at undgaa at blive fordømt, ejheller for at erholde store Gaver og Velsignelser i Evtgheden, men ene fordi de Principer, Gud har aabenbaret til Frelse for Jordens Beboere, ere rene, hellige og ophøjede i deres Natur. I dem ere Hæder og evig Forøgelse, de lede fra Lys til Lys, Kraft til Kraft, Herlighed til Herlighed, Kundskab til Kundskab og Magt til Magt; medens de Modsatte reducere ethvert Individ eller Nation paa Jorden til Aandssvaghed, Uvidenhed, Ligegyldighed og den modbydelige Fordærvelsestilstand, i hvilken vi nu se mange af Jordens Beboere Det er ene af Kjærlighed til hellige Principer, der ville forædle Folket, saa vi kunne erholde mere og mere og vedblive at modtage i Evigheden, at ieg tjener Herren og stræber at opbygge hans Rige.

Og naar vi have gjennemgaaet denne Tilværelse og gaa til det næste Værelse, om jeg maa kalde det saaledes, ville vi da forblive der. Vi ville endnu der gaa fremad og gjøre alt det Gode, vi kunne, administrere og udføre Ordinancer for Alle, som vi ere tilladte at administrere og udføre for, og da gaa til den næste og næste igjen, indtil Herren vil krone Alle, som have været trofaste paa denne Jord, og alt Arbejdet henhørende til denne Jord er blevet udført, og Frelseren, hvis Medhjælpere vi ere, har fuldendt sin Gjerning, og Jorden og Alt, hvad der henhører dertil, bliver underlagt Faderen. Da ville disse Trofaste modtage deres Velsignelser og Kroner, og deres Arvelodder ville blive bestemte og uddelte til dem, og de ville derpaa tiltage i Verdener efter Verdener og forøges i Evighedernes Evighed. — Fragment af en Tale af Præs. Brigham Young i Logan City, U. T., den 28de Juni 1873.

Vor Kaldelses Betydning.

(Fra „Millennial Star".)

Idag kan Guds Rige maaske forekomme Mange en lille Ting, dets Fremskridt ringe og dets Virkninger ubetydelige; men Menneskene ville kjende dets Betydnings Magt i hin Tidsalder af Herlighed og Lys, hvis første Gry vi nu skimte, naar den forløste Verdens frikjøbte Sønner ville forkynde Sandhedens Sags endelige Triumf og synge Lovsange til deres evige Fader med Tak og Pris, fordi han styrkede til Sejr den lille Flok trofaste Disciples Hænder, som først forkyndte hin klare Dags Nærmelse; som uden at skræmmes af Mængden kæmpede mod Satans Hærskarer; som bare Evangeliets glade Budskab til Nationerne, der under en mange Aarhundreder lang Nat havde sovet under det udbredte Mørkes Skygge; som under rasende Forfølgelser, forbittret Had, haanende Foragt eller tavs Ligegyldighed, ikke standsede i Arbejdet saalænge Livet varede, og i Døden overgave den Arv til deres Børn at kæmpe mandigt for Troens gode Sag og vedblive at oprejse den Bygning til Guds Ære, hvis Grundvold de havde lagt under saameget Arbejde og Lidelser. Disse hellige Væsner ville tale om den Tid, hvori vi nu leve, og ville med Fryd og Glæde mindes Præstedømmets Kamp for at indlede Fredens, Kjærlighedens og Sandhedens Regjering.

Om Sandhedens endelige Sejr kunne vi ikke nære nogen Tvivl; om vor egen personlige Frelse kunne vi kun føle os forvissede paa Betingelse af urokkelig Tro og ubrødelig Troskab. Vi have Profetiens sikre Ord for, at den Højestes Magt vil vinde Overvægten, og at vor Kaldelse er hellig, fremgaar af det Værks Natur, hvorfor vi arbejde. Hvad er da vor Kaldelses Betydning? Det er, med Guds Bistand, at befri Verden fra Satans Trældom, at standse Uretfærdighedens Flod, at afbryde Fordærvelsens Strømme, at udraabe Frelsens Budskab i en ringeagtende Verdens Øren, at belære den Uvidende, opmuntre den Trætte, styrke den Svage, og med hele vort Væsens Kraft og med al den Understøttelse, Himlen har givet os, at søge at fremskynde hin lykkelige Dag, da Guds Villie vil blive udført paa Jorden, som Englene nu udføre den i Himlene foroven, da Jorden vil blive forløst og være fuld af Guds Kundskab, da der, paa hele hans hellige Bjerg, Intet vil findes, der kan skade eller ødelægge, da Visdom, Kundskab, Tro, Fred og Kjærlighed vil fylde enhver Sjæl, og det store Forløsningens og Saliggjørelsens Værk vil blive fuldført. Dette er vor Kaldelses Betydning.

Hvad er den Understøttelse, Gud har skjænket os til at udføre dette mægtige Værk? For at være istand til at gjøre dette, ere Guds Hellige blevne begavede med Kraft fra det Høje, Himlene ere aabnede, Jorden afgiver dens hellige Optegnelser, Sandhed og Retfærdighed kysse hinanden, Engle betjene Menneskene, Herrens Aand bliver udgydt over dem, det hellige Præstedømme er gjengivet, Nøgler, Gaver, Kræfter og Privilegier skjænkes til de Trofaste, Evangeliets Kræfter vise sig aabenbare, Guds Villie kundgjøres tydelig, og Evighedens usynlige Magter understøtte det Værk, hvis herlige Sejr de ville hilse med Fryd og Jubel.

Hvad Slags Mænd skulde da vi være, som ere kaldte til denne hellige Kaldelse? Skulde vi findes iblandt disse,

som kalde sig med Kristi Navn og dog ikke gjøre mere for hans Sag, end hvad de af Frygt ikke tør undlade, der ikke afholde sig fra Andet, end hvad der er dem strengt forbudent, adlydende i deres Sendrægtighed kun de Principer, der ere uundgaaelig nødvendige for at opnaa en blot Frelse og levende udvortes et helligt Liv, medens Hjertet indvortes er dødt og koldt. Nej! en Helligs Liv burde ikke afpasses efter saadanne livløse Regler, men vi skulde ofre vort hele Liv som en skyldig Tribut til Gud, forlade os paa ham med fuldstændig Tillid, adlyde ham med utvivlsom Lydighed, elske ham med udelt Kjærlighed og stedse være rede til at være eller gjøre, hvad hans Villie udfordrer. For vore Medmennesker skulde vi være Exempler i Alt, hvad Forløserens Evangelium udkræver, taalmodige, langmodige, ydmyge, dog frimodige i Sandhedens Forsvar, retfærdige, ærlige, kydske og maadeholdende, fulde af Barmhjertighed, Overbærenhed og alle andre Aandens herlige Frugter, skyende ikke alene alt Ondt, men dets blotte Nærværelse, stedse være brændende i Aanden, ivrige i alle gode Gjerninger og dog ikke opblæste eller indbildske, men stedse give Gud al Ære og Tak for det Gode, han giver os Evne til at udføre, og være til alle Mennesker, saavidt vort Lys og Forstand strækker sig, alt hvad vi ønske, at Himlen skulde være imod os.

Og Alle, som leve saaledes, ville i hin Jordens Herliggjørelses lyse Tidsalder juble med usigelig Glæde, fordi de fremstode, nogle faa Trofaste iblandt en troløs Verden, paa den Tid, da Guds Rige var haanet, hans Magt bespottet og hans Ord foragtet som et Intet, og uforfærdede vidnede om det Riges Tilkomst, hvis Magt og Herlighed inden ret længe vil omslutte hele Jorden.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Den 5te April, 1847, flyttede Broder Heber C. Kimball omtrent 4 Mile ud fra Winter Qvarters med 6 af hans Vogne med Forspænd, hvilke han havde bestemt til at udgjøre en Del af Udrustningen for Pioner-Kompagniet, der skulde udsendes for at finde et Sted i det fjerne Vest, hvor de Hellige kunde bo i Fred og Sikkerhed. Den næste Dag afholdtes der General-Konference i Winter Qvarter, og den 7de brød Præsident Young op og sluttede sig til Lejren, der da var beliggende omtrent 11 Mile vest for Winter Qvarters. Da Pioner-Kompagniet var dannet, talte det 143 Mænd med 73 Vogne. Søster Clara D. Young, Præsident Youngs Hustru, Søster Ellen S. Kimball, Præsident Heber C. Kimballs Hustru, og Søster Harriet P. Young, Broder Lorenzo D. Youngs Hustru, ledsagede deres Mænd, og vare de eneste Søstre i Lejren.

Pionerernes Lejr blev organiseret paa militærisk Vis. Obersterne Stephen Markhaven og A. P. Rickwood bleve udvalgte til Anførere for Hundreder. Tarlton Lewis, James Case, Addison Everett, John Pack og Schadrach Roundy gjordes til

Anførere for Halvtredsindstyve. Der blev ligeledes beskikket Anførere for hver Ti.

Efterat Pionerernes Lejr var dannet og de havde rejst til Elkhorn River, omtrent 20 Mile vest for Winter Qvarters, ankom Ældsterne Parley P. Pratt og John Taylor til sidstnævnte Plads fra England. Da Præsident Young og de Tolv fik Underretning om disse Brødres Ankomst vendte de tilbage til Winter Qvarters og holdt Raad med dem. Den foregaaende Sommer i Juli Maaned, medens Israels Lejr var ved Council Bluffs, vare Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor blevne udvalgte til at gaa til England paa en Mission. En Ældste ved Navn Reuben Hedlock præsiderede dengang over den britiske Mission. Efter hans Anvisning og under hans Vejledning oprettedes og organiseredes „the Joint stock company“, et Slags Fond for, efter Hedlocks Opgivelse, Tilvejebringelsen af Midler til de fattige Helliges Emigration. De velsignede Resultater, som dette Fond vilde medføre, udmaledes i det mest glødende Sprog. Alle de Ældste i Missionen forlangtes til at prædike i denne Institutions Interesse; og de, som ikke følte til at gjøre dette, betragtedes som svage i Troen. De Hellige opfordredes i det mest opflammende Sprog til at bidrage rigelig af deres Midler til hint Fond. Mange af Folket, der havde tro Tillid til de Ældste, samlede alle de Midler, de kunde undvære og indskøde dem efter Opfordring. Da Efterretningen om Hedlocks Foretagender naaede Præsident Young og de Tolv, følte de sig overbeviste om, at Sagerne vare i en slet Tilstand og trængte til Undersøgelse og Forbedring. Aabenbaringens Aand, som var i dem, kundgjorde dem, at Hedlock og de, som arbejdede sammen med ham som hans Raadgivere, vare i Overtrædelse. Ældsterne Hyde, Pratt og Taylor bleve anviste til øjeblikkelig at drage afsted til England; og de naaede dertil, forend Hedlock og Thomas Ward, der var Redaktør af the Millennial Star og Præsident for the joint stock company, eller nogen af de forskjellige Autoriteter vidste det mindste om deres Afrejse. De forefandt Missionen i en slet Forfatning. Joint stock'isme paanødtes Folket af Missionspræsidenten og prædikedes istedetfor Evangeliet. De trofaste Ældste, som arbejdede der, græmmede sig over Sagernes Tilstand, men de havde ikke Myndighed til at afhjælpe de Onder, som de beklagede. Ankomsten af disse tre Apostle voldte derfor megen Glæde iblandt dem, men for Hedlock var det en stor Overraskelse og Ærgrelse. En Undersøgelse af joint stock company's Affærer bragte den Kjendsgjerning for Dagen, at Hedlock havde anvendt Pengene til egne personlige Interesser, og at han og de Andre, som vare forbundne med ham, havde forbrugt endel af de Midler, de havde indsamlet fra Folket, og hvormed de havde lovet at udføre saa vidunderlige Ting for de Helliges Udfrielse. Det blev snart bekjendt, at Hedlock var i Overtrædelse i andre Retninger, og kort efter Apostlenes Ankomst forlod han Liverpool og begav sig til London — i Virkeligheden løb bort, og de sidste Efterretninger, vi have om ham, lyde paa, at han endnu lever der, for fuld af Skam, sandsynligvis, til nogensinde at vende tilbage til sit Land, for at komme og se sin Hustru og sine Børn, som han havde forladt.

(Forts.)

Blandinger.

Engelske Tilstande. I London er i Aaret 1875 omtrent 6000 Kvinder blevne idømte forskjellige Straffe for Drukkenskab paa offenlig Gade. Blandt de Domfældte fandtes 1300 Vaskekoner, 796 Syypiger, 200 Kokkepiger og omtrent 1000, som angives at have været uden Profession. Blandt de sidste var der mindst 100 Personer henhørende til de velstaaende Klasser.

Et sjeldent Fænomen. En Regn, ledsaget af Fluer, faldt i forrige Maaned paa den anden Side af Atlanterhavet, i Kanada. Under en Snebyge faldt der Tusinder af Fluer ned fra Skyerne, og store Strækninger laa bedækkede af dem. Fluerne vare af en særegen Art, de saa ud som Myg, men 3 Gange større, og slæbte sig afsted paa Sneen, men uden at kunne flyve. Man formoder, at de ere blevne førte bort af et heftigt Vindstød fra en tropisk Egn.

Et originalt Testamente. En for nylig i Kalmar afdød Advokat har efterladt Galehospitalet i denne By 100,000 Franks. „Jeg har" — hed det i hans Testamente — „tjent disse Penge hos Byens Narre, som tilbragte hele deres Liv med Processer, og mit Legat er derfor ikke Andet end en Tilbagebetaling."

Den 10de Maj døde Abelone, Anders Hansens Hustru, i Ephraim, Sanpete Co., af Lungebetændelse, efter fire Maaneders haarde Lidelser.

Afdøde var født den 17de Januar, 1817, i Margretenborg, Vest Sogn, Ribe Amt, blev døbt til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1852 og emigrerede med sin Mand til Utah 1858. Hun var Moder til 6 Børn, hvoraf de 4 iforvejen vare gaaede bort til et bedre Liv, hvor hun vil møde dem og afvente en herlig Opstandelse. —

Den 13de Maj 1876 døde Oscar Nilsson, Søn af S. F. Nilsson i Tovele City. Født den 30te Oktober 1870.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.